

PÄIVI
KANKAANPÄÄ

Käentyttö

Käentyttö

Päivi Kankaanpää

Käentyttö

© 2024 Päivi Kankaanpää

Kansikuva: Tuija Arina-Sundelin

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528074151

Äideille ja tyttärille

Kultaiset kirjaimet valkoisella pohjalla,
Surun kyynelten lävitse
loistavat onnellisten päivien kultaiset säteet

Miten kornia
marraskuussa
valkoisuus, viattomuus
Ei se sovi
muistoihini.

Vahtimestari aukaisee huomaamattoman oven
ja häviää.
Hänelle tämä on vain työtä.
Surun riekaleet eivät tartu häneen.

Veli kävelee suoraan äidin luokse,
tarttuu äidin käsiin ja nyyhkäisee.
Hetken päästä hän astuu askeleen taaksepäin
ja tekee minulle tilaa.

Katson äidin käsiä,
jotka lepäävät sinisen, kauhtuneen peiton päällä.
Ryppyiset ja uurteiset kädet,
joissa suonet valuivat hitaasti kuin siniset joet.
Kädet, joilla on tehty raskasta työtä,
mutta jotka eivät taipuneet kosketukseen.
Tai taipuivathan ne,
mutta omalla tavallaan.

Katson äitiä uudelleen
ja kudon muistoistani lapsuuden tilkkutäkkiä,
joka ei ole kirkas,
heleillä väreillä neulottu
vaan pikemminkin harmaa ja huomaamaton.

Lapsuus se on korvaamaton

Marraskuinen torstaiaamu on epätavallisen lämmin ja sumuinen.
Kello on jo puoli kahdeksan ja olen myöhässä.
Kännykkä hälyttää ja näytössä lukee veljeni nimi.
Pieni epämukava läikähdys käy mielessä, kun vastaan.
Kuuntelen veljeni puhetta,
mutta hänen sanansa tulevat kuin kellarista ja kumisevat.
– Mitä, ei oo totta.

Hiljaisuus

ja

– Tottakai mä ilmoitan lapsille.
Pärjääät sä? Soitellaan myöhemmin illalla.

Istun lattialle.

Eteisen matosta on purkautunut hapsuja ja sen punainen raita
näyttää haalistuneelta.

Pääni kopioi kuvia äidistä.

Äiti nuorena, vanhana,

äiti töissä ja kotona

ja lopuksi se viimeinen kuva, jonka muistan.

Äiti nojatuolissa turvonneet sinivioletit jalat pinkeinä.

Terävä vihlaus repii päätä.

Veli katsoo vakavana.
Hän toivoo minun sanovan jotain,
toivoo lohdutusta.
Mutta ei minulla ole mitään sanottavaa.
En osaa mennä veljeni suruun,
koska en osaa olla omassanikaan.

Minulla ja veljelläni on eri muistot.
Sanoiko äiti koskaan rakastavansa häntä,
en tiedä enkä uskalla kysyä.

–Niin, sopiiko sulle se marraskuun viimeinen lauantai, hän kysyy.
–Joo, sopii. Mites arkku ja kukat?
Tummanpunainen ruusu oli äidin lempikukka.
Mutta muuta en muistakaan.
–Oliko äidillä jotain toiveita tai siis oliko äiti miettinyt näitä asioita?
En sano hautajaisia, koska se kuulostaa pahalta.
Veli katsoo minua pitkään ja lopulta sanoo:
–Kuule, äiti oli suunnitellut kaiken.
Hän toivoi arkkuja Virosta, ettei hautajaiset tulisi kalliiksi,
mutta ei me nyt sinne lähdetä, korona-aikana.
Pienet hautajaiset äiti halusi.

Menen hiljaiseksi eikä minulla ole enää mitään sanottavaa.

*Kaipaان vanhoja rakennuksia,
taloja, kouluja, viljasiiloja.
Ummehtunutta puun tuoksua
ja punamaalin hilseilevää pintaa.
Kaipaان sinne, missä muistoni syntyivät.*

Äidin kuoleman äärellä muistot vyöryvät Annin mieleen. Lapsuus ja koko eletty elämä näyttäytyy tilkkutäkinä, jonka saumoista pursuaa monenlaisia tunteita ja tilanteita. Anni luo uutta identiteettiä, mutta mitä se vaatii ja onnistuuko Anni siinä?

Käentyttö on tyylikkään vähäeleinen kuvaus äidin ja tyttären suhteesta. Se kertoo torjunnan, häpeän ja puhumattomuuden muureista. Etäisyys ja lähelle pääsemisen kaipuu ovat tekstissä riipaisevalla tavalla läsnä.

BoD

9 789528 074151